

Μέτωπο και γεωπολιτικοί συσχετισμοί (2)

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο οικονομικός και πολιτικός αυτοκαθορισμός μας σαν λαού προϋποθέτει οικονομική και εθνική κυριαρχία, η οποία είναι αδύνατη μέσα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση γενικά, και την ΕΕ ειδικότερα. Επομένως, το αίτημα για αυτοκαθορισμό σήμερα είναι μόνο αμυντικό και στοχεύει στην προστασία της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από την Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), η οποία διαχειρίζεται την παγκοσμιοποίηση και επιδιώκει να ελέγχει όχι μόνο οικονομικά και πολιτικά, αλλά ακόμη και πολιτιστικά, τον λαό κάθε χώρας ενσωματωμένης σε αυτήν.

Φυσικά, η εκφυλισμένη «Αριστερά» (δηλαδή η πλήρως ενσωματωμένη Αριστερά τύπου ΣΥΡΙΖΑ) δεν βλέπει κανένα πρόβλημα στην ενσωμάτωση αυτή, εξαπατώντας τους λαούς για την «Ευρώπη των λαών» κ.λπ., εν πλήρη γνώσει ότι η ΕΕ ούτε ήταν ποτέ, ούτε μπορεί να γίνει στο μέλλον, Ευρώπη των λαών. Παραδόξως, όμως, και η «παλαιολιθική» Μαρξιστική Αριστερά επίσης δεν αναγνωρίζει σαν νέο συστημικό φαινόμενο την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, αλλά την θεωρεί απλά (και εντελώς εσφαλμένα) ως την συνέχεια της απόπειρας για παγκοσμιοποίηση στις παραμονές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Η προσπάθεια αυτή απέτυχε λόγω της τότε έλλειψης των αντικειμενικών συνθηκών γι' αυτήν και ιδιαίτερα του ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών. Αναπόφευκτα αυτό οδήγησε στον προστατευτισμό και την αναζωπύρωση των επιθετικών εθνικισμών.

Έτσι, σε αντίθεση με ένα μικρό πεφωτισμένο τμήμα της Μαρξιστικής Αριστεράς που προσπαθεί να ερμηνεύσει την ανάδυση αυτού που ονομάζει Υπερεθνική Καπιταλιστική Τάξη στο πλαίσιο της εξάπλωσης των πολυεθνικών, το παλαιολιθικό τμήμα της, χρησιμοποιώντας υπεραϊωνόβια και εντελώς ξεπερασμένα θεωρητικά εργαλεία, μιλά ακόμη για ιμπεριαλισμούς και ενδό-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, όντας σε πλήρη αδυναμία να κατανοήσει τα ζωτικά κοινά συμφέροντα που συνδέουν τα μέλη της Υ/Ε. Όμως, όταν οι Μαρξιστές θεωρητικοί του περασμένου αιώνα μιλούσαν για ιμπεριαλισμούς, την μετεξέλιξη σε μονοπώλια των μεγάλων εθνικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων, καθώς και την αυξανόμενη σημασία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου έναντι του παραγωγικού, το σημείο αναφοράς τους ήταν το καπιταλιστικό κράτος-έθνος —ακόμη και όταν αυτό ήταν μια τεράστια αυτοκρατορία όπως η Βρετανική.

Η ανάδυση όμως της πολυεθνικής επιχείρησης, η οποία έχει δίκτυα παραγωγής και διανομής σε όλο τον κόσμο, είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο που ορίζει την σημερινή παγκοσμιοποίηση, μαζί με τα επίσης πρωτόγνωρα φαινόμενα του πλήρους ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών κεφαλαίου και εμπορευμάτων που επέβαλαν οι πολυεθνικές —και όχι κάποιοι «κακοί» νεοφιλελεύθεροι, όπως υποστηρίζουν αποπροσανατολιστικές συνωμοσιολογίες τύπου Ναόμι Κλάιν. Αντίστοιχα, πρωτόγνωρη ήταν η ουσιαστική άρση των κοινωνικών ελέγχων στις αγορές εργασίας που οδήγησε στον σημερινό εργασιακό Μεσαίωνα. Με άλλα λόγια, ήταν η μαζική ανάδυση των πολυεθνικών που οδήγησε στην σημερινή παγκοσμιοποίηση, αλλά, αναπόφευκτα, και στον νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα της. Η ίδια η κερδοφορία τους άλλωστε θεμελιώνεται στο άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών και την ικανότητά τους να μετακομίζουν κατά το δοκούν από τις αναπτυσσόμενες δυτικές καπιταλιστικές χώρες στις υπανάπτυκτες χώρες της Ασίας κ.λπ., όπου το κόστος παραγωγής είναι πολλοστημόριο του δυτικού, προκαλώντας αποβιομηχάνιση στις πρώτες, και οικονομικά-«θαύματα» στις δεύτερες!

Η μετάβαση από την καπιταλιστική οικονομία του έθνους-κράτους στην διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς είχε βέβαια και τεράστιες πολιτικές επιπτώσεις. Στο έθνος-κράτος, ο ρόλος της επιβολής των κανόνων της καπιταλιστικής αγοράς ανετίθετο στις πολιτικές και οικονομικές ελίτ που το έλεγχαν, ενώ στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία, ο ρόλος αυτός ανατίθεται βασικά σε μια υπερεθνική ελίτ που συμπληρώνει το κράτος-έθνος, το οποίο διατηρεί μεν το μονοπώλιο βίας, αλλά για την εφαρμογή κανόνων που διαμορφώνει η Υ/Ε και όχι το ίδιο! Οι κανόνες αυτοί τυπικά μπορεί να ξεκινούν είτε από διεθνείς οικονομικούς θεσμούς, όπως το ΔΝΤ, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, η Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ., είτε από περιφερειακούς υπερεθνικούς πολιτικό-οικονομικούς θεσμούς, όπως η ΕΕ και η NAFTA.

Ένας βασικός στόχος της Υ/Ε που επιδιώκει συστηματικά είναι η πλήρης ενσωμάτωση στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ), η οποία ανέτειλε με την ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, κάθε άλλης εθνικής ελίτ που αντιστέκεται ακόμη στην διαδικασία της ενσωμάτωσης. Όταν, όμως, η οικονομική ενσωμάτωσή τους δεν είναι αρκετή για να εξασφαλίσει την απώλεια της οικονομικής και συνακόλουθα της εθνικής τους κυριαρχίας, τότε επεμβαίνει το ΝΑΤΟ, στο οποίο, μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ανατέθηκε ο καινούριος ρόλος της συντριβής της αντίστασης κάθε λαού και εθνικής ελίτ που αντιστέκονται στην απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας τους (Ιράκ, Λιβύη, Συρία κλπ.)

Ο έλεγχος που ασκεί η Υ/Ε στις άλλες ελίτ παίρνει διάφορες μορφές, ανάλογα με τον βαθμό οικονομικής και, συνακόλουθα, πολιτικοστρατιωτικής εξάρτησης τους από αυτή. Προφανώς, για τις ίδιες τις ελίτ των χωρών που απαρτίζουν την Υ/Ε, όπου ουσιαστικά εδράζονται οι μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές, οι οποίες ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, δεν τίθεται θέμα εξάρτησης, αλλά διαφόρων βαθμών αλληλεξάρτησης, ανάλογα με την οικονομική και πολιτικοστρατιωτική δύναμη που συγκεντρώνουν οι ελίτ αυτές στα χέρια τους. Η δύναμη αυτή εκδηλώνεται με τον βαθμό ελέγχου που ασκούν στην παγκόσμια οικονομία —είτε άμεσα, μέσω του εμπορίου και των επενδύσεων, είτε έμμεσα, μέσω των διαφόρων διεθνών οικονομικών θεσμών που ανέφερα. Εκδηλώνεται, ακόμη, με τον βαθμό πολιτικο-στρατιωτικού ελέγχου που ασκούν στην άτυπη παγκόσμια διακυβέρνηση, κυρίως μέσω του ΝΑΤΟ. Και εκδηλώνεται, τέλος, με τον βαθμό ελέγχου που ασκούν στην διαμόρφωση και αναπαραγωγή της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης, μέσα από τα ελεγχόμενα διεθνή ΜΜΕ, αλλά και τις χρηματοδοτούμενες από την ίδια Υ/Ε διεθνείς ΜΚΟ, καθώς και τα αντίστοιχα χρηματοδοτούμενα διεθνή ερευνητικά κέντρα και think tanks, είτε ανήκουν σε διεθνή Πανεπιστήμια, είτε σε «αυτοτελή» ινστιτούτα (Brookings Institution, Levy Economics Institute κ.λπ.).

Αλλά, θα χρειαστεί να επανέλθω με το «στρατόπεδο» των χωρών, των οποίων οι ελίτ αντιστέκονται στην απώλεια της εθνικής ή/και οικονομικής κυριαρχίας τους, στο οποίο θα μπορούσε να ενταχθεί και η Ελλάδα μετά την άμεση και μονομερή έξοδό της από την ΕΕ, που είναι ο μόνος τρόπος διεξόδου από τη σημερινή καταστροφή.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_12_29.html